

THANK 57

ΗΜΑΣΤΑΝ ΤΕΛΕΙΑ ΜΑΖΙ.
ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΗΘΗΚΑΜΕ.

PENELOPE
DOUGLAS

Μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

Elxis

PLAYLIST

- «Bad Girlfriend» των Theory of a Deadman
- «Bleed It Out» των Linkin Park
- «Blow Me (One Last Kiss)» της P!nk
- «Colors» της Halsey
- «Dirty Little Secret» των All-American Rejects
- «Do You Know Who You Are?» των Atreyu
- «Happy Song» των Bring Me the Horizon
- «I Think We're Alone Now» της Tiffany
- «Lose Yourself» του Eminem
- «Love the Way You Lie» του Eminem
- «More Human Than Human» των White Zombie
- «Mudshovel» των Staind
- «Sk8er Boi» της Avril Lavigne
- «So Cold» των Breaking Benjamin
- «Square Hammer» των Ghost
- «Stupid Girl» των Garbage
- «True Friends» των Bring Me the Horizon
- «Where'd You Go» του Fort Minor
- «Wildest Dreams» της Taylor Swift

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Στην Κλερ και τον Μπέντερ
και σε αυτό που θα συνέβαινε το πρωί της Δευτέρας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΜΙΣΑ

Αγαπητέ Μίσα,

Σου έχω πει ποτέ για την κρυφή ντροπή μου;

Όχι, δεν είναι το ότι παρακολουθώ το Έφηβη Μητέρα, όπως κάνεις εσύ. Αρνήσου το αν μπορείς. Ξέρω ότι δεν είσαι υποχρεωμένος να κάθεσαι εκεί με την αδερφή σου, φίλε. Είναι αρκετά μεγάλη για να βλέπει μόνη της τηλεόραση.

Όχι. Βασικά, είναι κάτι πολύ χειρότερο και ντρέπομαι λίγο να σου πω. Αλλά νομίζω πως πρέπει να βγάξουμε από μέσα μας τα αρνητικά συναισθήματα. Μία φορά, σωστά;

Να, είναι στο σχολείο ένα κορίτσι. Ξέρεις τον τύπο. Μαζορέτα, δημοφιλής, έχει ό,τι θέλει... σιχαίνομαι που το παραδέχομαι, ειδικά σ' εσένα, αλλά κάποτε ήθελα να είμαι εκείνη.

Βαθιά μέσα μου, ακόμα το θέλω.

Εσύ σίγουρα θα τη μισούσες. Είναι όλα όσα σιχαινόμαστε. Κακιά, υπεροπτική, ελαφρόμυαλη... Ο τύπος που λίγο παραπάνω να σκεφτεί κουράζεται, σωστά; Πάντα όμως με γοήτενε.

Και μη δυσανασχετείς. Γιατί το νιώθω.

Απλώς να... παρόλο που είναι απάισια, δεν είναι ποτέ μόνη.
Καταλαβαίνεις;

Το ζηλεύω κάπως αυτό. Εντάξει, το ζηλεύω πολύ αυτό.

Είναι απάισιο να είσαι μόνος. Να είσαι σ' ένα μέρος γεμάτο κόσμο και να νιώθεις ότι δεν σε θέλουν εκεί. Σαν να έχεις πάει σ' ένα πάρτι απρόσκλητος. Να μην ξέρουν ούτε το όνομά σου. Να μη θέλουν να το μάθουν. Να μη νοιάζεται κανείς.

Εσένα σε κοροϊδεύουν; Μιλάνε πίσω απ' την πλάτη σου; Σε κοιτάνε με κακία, σαν να πιστεύουν ότι ο τέλειος κόσμος τους θα ήταν πολύ καλύτερος αν δεν ήσουν εκεί να τους χαλάς τη θέα;

Εύχονται να πιάνσεις επιτέλους το υπονοούμενο και να εξαφανιστείς;
Εγώ νιώθω πολύ συχνά έτσι.

Ξέρω ότι είναι αξιοθρήνητο να θες μια θέση ανάμεσα στους άλλους και ξέρω ότι θα πεις πως είναι καλύτερο να είσαι μόνος σου και να είσαι σωστός, παρά να είσαι σε ένα πλήθος και να είσαι λάθος, όμως... παρ' όλ' αυτά νιώθω αυτή την ανάγκη όλη την ώρα. Εσύ τη νιώθεις ποτέ;

Αναρωτιέμαι αν η μαζορέτα νιώθει το ίδιο. Όταν η μουσική σταματάει και όλοι γυρίζουν σπίτια τους; Όταν η μέρα φτάνει στο τέλος της και δεν έχει κανέναν να ψυχαγωγηθεί; Όταν στο τέλος της μέρας ξεβάφεται, όταν βγάζει το προσωπίο της δυνατής, αρχίζουν οι δαίμονες που έχει θαμμένους μέσα της να παίζουν μαζί της, αφού δεν υπάρχει πια κανείς άλλος για να παίζει;

Μάλλον όχι. Οι νάρκισσοι δεν έχουν ανασφάλειες, σωστά;
Ωραία θα πρέπει να είναι.

Το κινητό μου δονείται στο ταμπλό μέσα στο φορτηγάκι μου και σηκώνω τα μάτια μου από το γράμμα της Ράιεν για να δω ένα άλλο μήνυμα που έρχεται.

Γαμώτο. Έχω αργήσει πάρα πολύ.

Τα παιδιά σίγουρα αναρωτιούνται πού διάολο είμαι και έχω ακόμα είκοσι λεπτά διαδρομή μέχρι την αποθήκη. Γιατί δεν μπορώ να είμαι ο αόρατος μπασίστας για τον οποίο κανείς δεν νοιάζεται;

Κοιτάζω ξανά τα λόγια της, κλωθογυρίζω τη φράση της στο μυαλό μου. Όταν στο τέλος της μέρας ξεβάφεται, όταν βγάζει το προσωπείο της δυνατής...

Αυτή η φράση μου έκανε μεγάλη εντύπωση την πρώτη φορά που διάβασα αυτό το γράμμα, πριν από μερικά χρόνια. Και τις εκατοντάδες φορές από τότε. Πώς μπορεί να λέει τόσο λίγα και ταυτόχρονα τόσο πολλά;

Γυρίζω πίσω και διαβάζω το τελευταίο κομμάτι, ξέροντας ήδη πώς τελειώνει το γράμμα αλλά λατρεύοντας το ύφος της και τον τρόπο που με κάνει να χαμογελάω.

Εντάξει, συγγνώμη. Μόλις έκανα ένα διάλειμμα στο Facebook και νιώθω καλύτερα τώρα. Δεν ξέρω πότε έγινα τόσο ηλίθια, αλλά χαίρομαι που με ανέχεσαι.

Συνεχίζω.

Λοιπόν για να τελειώνουμε με την τελευταία μας διαφωνία, ο Κάιλο Ρεν ΔΕΝ είναι μωρό. Κατάλαβες; Είναι παρορμητικός νέος και συγγενής του Άνακιν και του Λουκ Σκαϊγουόκερ. Φυσικά και γκρινιάζει! Γιατί εκπλήσσεσαι; Και θα επανορθώσει. Πάω στοίχημα. Πες πόσα.

Λοιπόν, πρέπει να φύγω. Όμως ναι, για να απαντήσω στην ερώτησή σου, εκείνοι οι στίχοι που μου έστειλες την τελευταία φορά είναι υπέροχοι. Προχώρα, ανυπομονώ να διαβάσω ολόκληρο το τραγούδι.

Καληνύχτα. Καλή δουλειά. Καλό ύπνο.

*Το πιθανότερο είναι να σταματήσω να σου γράφω το πρωί,
Ράιεν*

Γελάω με την αναφορά της στην ταινία *Princess Bride*. Λέει το ίδιο πράγμα εδώ και επτά χρόνια. Τον πρώτο χρόνο, έπρεπε να αλληλογραφούμε ως μέρος μιας εργασίας στην πέμπτη δημοτικού, όπου οι δασκάλες μας ένωσαν ανά ζευγάρια τους μαθητές της δικής της τάξης με τους μαθητές της δικής μου.

Όταν όμως τελείωσε η σχολική χρονιά, εμείς δεν σταματήσαμε. Παρόλο που μένουμε λιγότερο από σαράντα πέντε χιλιόμετρα μακριά και έχουμε το Facebook τώρα, συνεχίζουμε να επικοινωνούμε έτσι, γιατί το θεωρούμε ξεχωριστό.

Και δεν βλέπω το *Έφηβη Μητέρα*. Η δεκαεπτάχρονη αδερφή μου το βλέπει και κόλλησα κι εγώ. Μία φορά. Δεν είμαι σίγουρος γιατί το είπα στη Ράιεν. Δεν είμαι τόσο χαζός ώστε να της δίνω λόγους για να με δουλεύει, να πάρει.

Διπλώνω ξανά το γράμμα, οι φθαρμένες γωνίες στο μαύρο χαρτί κινδυνεύουν να σκιστούν αν το ξεδιπλώσω και το διαβάσω ξανά. Πολλά έχουν αλλάξει στα γράμματά μας με τα χρόνια. Τα πράγματα για τα οποία μιλάμε, τα θέματα για τα οποία γκρινιάζουμε, ο γραφικός της χαρακτήρας... Μια γραφή που έχει περάσει από τα μεγάλα, αδοϋλευτα κολλυβογράμματα ενός κοριτσιού που έχει μόλις μάθει να γράφει στις σίγουρες, γεμάτες αυτοπεποίθηση μολυβιές μιας γυναίκας που ξέρει ποια είναι.

Το χαρτί όμως δεν αλλάζει ποτέ. Ούτε καν το ασημένιο μελάνι που χρησιμοποιεί. Κάθε φορά που βλέπω τους μαύρους φακέλους της στη στοίβα με την αλληλογραφία στον πάγκο της κουζίνας νιώθω σαν να έχω κάνει ένεση αδρεναλίνης.

Βάζω το χαρτί στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου, ανάμεσα σε

μερικά άλλα από τα αγαπημένα μου γράμματα της Ράιεν, και παίρνω το στίλό μου, κρατώντας το πάνω από το σημειωματάριο που έχω στα πόδια μου.

«Δείξε το θάρρος σου, τόνισε τα μάτια και τα χείλη», ψιθυρίζω καθώς γράφω στο χαρτί, «κόλλα τις ρωγμές και βάψε τα σκισίματα».

Σταματάω για να σκεφτώ δαγκώνοντας το κάτω χείλος μου, τραβώντας το σκουλαρίκι που έχω εκεί. «Λίγο εδώ», μουρμουρίζω, με τους στίχους να στριφογυρίζουν στο κεφάλι μου, «για να καλύψεις τις σακούλες κάτω απ' τα μάτια σου και λίγο ρουζ στα μάγουλά σου για να σβήσεις τα ψέματα».

Σημειώνω στα γρήγορα τα λόγια, τα ορνιθοσκαλίσματά μου ίσα που φαίνονται μέσα στο σκοτεινό αυτοκίνητο.

Ακούω το κινητό μου να δονείται ξανά και σταματάω. «Εντάξει», γρυλίζω, ευχόμενος να σταματήσουν τα καταραμένα μηνύματα. Δεν μπορούν να αναλάβουν ούτε ένα πάρτι χωρίς εμένα για πέντε λεπτά;

Ακουμπάω ξανά το στίλό στο χαρτί, προσπαθώντας να ολοκληρώσω τη σκέψη μου, αλλά σταματάω, ψάχνοντας στο μυαλό μου. Πώς διάολο πήγαινε μετά; *Λίγο εδώ για να καλύψεις τις σακούλες κάτω απ' τα μάτια σου...*

Κλείνω τα μάτια σφιχτά, επαναλαμβάνοντας τον στίχο ξανά και ξανά, προσπαθώντας να θυμηθώ το υπόλοιπο.

Ξεφυσάω. Να πάρει, μου έφυγε.

Γαμώτο.

Κλείνω το στίλό και το πετάω μαζί με το σημειωματάριο στο κάθισμα του συνοδηγού του Raptor μου.

Σκέφτομαι την τελευταία φράση της. *Να πω πόσα, ε;*

Λοιπόν, τι λες για ένα τηλεφώνημα, Ράιεν; Να με αφήσεις να ακούσω τη φωνή σου για πρώτη φορά;

Όμως όχι. Η Ράιεν θέλει να διατηρεί τη φιλία μας ως έχει. Άλλωστε, λειτουργεί. Γιατί να ρισκάρουμε να τη χάσουμε αλλάζοντας κάτι;

Και μάλλον έχει δίκιο. Τι θα γίνει αν ακούσω τη φωνή της και τα γράμματά της πάψουν να είναι τόσο ξεχωριστά; Φαντάζομαι τον χαρακτήρα της μέσα από τις λέξεις της. Αυτό θα άλλαζε αν άκουγα τον τόνο της.

Κι αν όμως ακούσω τη φωνή της και μ' αρέσει; Τι θα γίνει αν το γέλιο της στο αφτί μου ή η ανάσα της στο τηλέφωνο με στοιχειώσουν όσο τα λόγια της και μετά θέλω περισσότερο;

Έχω αποκτήσει ήδη μεγάλη εμμονή με τα γράμματά της. Γι' αυτό κάθομαι στο φορτηγάκι μου, σε ένα άδειο πάρκινγκ, διαβάζοντας ένα από τα παλιά της, επειδή εμπνέουν τη μουσική μου.

Είναι η μούσα μου και θα πρέπει να το ξέρει πια. Είναι το στήριγμά μου εδώ και χρόνια, της στέλνω να διαβάσει τους στίχους μου.

Το κινητό μου χτυπάει, το κοιτάζω και βλέπω ότι είναι ο Ντέιν.

Αναστενάζω βαριά και το αρπάζω. «Τι;»

«Πού είσαι;»

«Έρχομαι». Ανάβω τη μηχανή και βάζω ταχύτητα.

«Όχι, κάθες σε κάποιο πάρκινγκ και γράφεις στίχους πάλι, έτσι δεν είναι;»

Στριφογυρίζω τα μάτια και το κλείνω, πετώντας το κινητό στο κάθισμα του συνοδηγού.

Εντάξει, η οδήγηση με βοηθάει να σκέφτομαι. Δεν είναι ανάγκη να με πρήξει επειδή δεν μπορώ να κάνω αλλιώς όταν μου έρχονται ιδέες.

Βγαίνω στον δρόμο, πατάω γκάζι και ξεκινάω για την παλιά αποθήκη έξω από την πόλη. Το συγκρότημά μας διοργανώνει ένα κυνήγι θησαυρού για να συγκεντρώσουμε χρήματα για τη θερινή

τουρνέ που θέλουμε να κάνουμε σε μερικούς μήνες και, παρόλο που σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να δώσουμε απλώς μερικές παραστάσεις –ίσως και να συνεργαστούμε με μερικά άλλα ντόπια συγκροτήματα–, ο Ντέιν σκέφτηκε ότι κάτι διαφορετικό θα προσέκλυε μεγαλύτερο πλήθος.

Φαντάζομαι θα δούμε αν έχει δίκιο.

Το φούτερ με την κουκούλα δεν με προστατεύει από την παγωνιά του Φλεβάρη, γι' αυτό ανοίγω το καλοριφέρ και ανάβω τους προβολείς, που ανοίγουν μια τρύπα βαθιά στο σκοτάδι μπροστά μου.

Αυτός είναι ο δρόμος για το Φάλκονς Γουέλ όπου μένει η Ράιεν. Αν συνεχίσω, θα περάσω την αποθήκη και την έξοδο για το Κόουβ –ένα εγκαταλειμμένο λούνα παρκ– και κάποια στιγμή θα φτάσω στην πόλη της. Πολλές φορές από τότε που πήρα το δίπλωμά μου μπήκα στον πειρασμό να πάω εκεί, όμως δεν το έκανα ποτέ. Όπως είπα, δεν αξίζει το ρίσκο να χάσω αυτό που έχουμε. Εκτός κι αν συμφωνήσει κι εκείνη.

Σκύβω πάνω από το κάθισμα του συνοδηγού και ψάχνω το ρολόι μου ανάμεσα στο σημειωματάριο και τα άλλα χαρτιά. Το είχα αφήσει εδώ χθες όταν έπλυνα εξωτερικά το φορτηγάκι και είναι το μοναδικό πράγμα που φυλάω σαν κόρη οφθαλμού. Είναι οικογενειακό κειμήλιο.

Κατά κάποιον τρόπο.

Το βρίσκω και κρατάω το τιμόνι, περνώντας το μαύρο δερμάτινο λουράκι, με τη στερεωμένη σε δύο μικρούς πύρους πλακέτα του ρολογιού, γύρω από τον καρπό μου. Ήταν του παππού μου πριν το δώσει στον μπαμπά μου στον γάμο των γονιών μου, ώστε να το δώσει κι εκείνος με τη σειρά του στον πρωτότοκο γιο του. Ο πατέρας μου το αποχωρίστηκε επιτέλους πέρσι, μόνο και μόνο για να ανακαλύψω ότι είχε χάσει το αρχικό ρολόι. Μια αντίκα Jaeger-LeCoultre που ήταν στην οικογένεια ογδόντα χρόνια.

Θα το βρω όμως. Αλλά μέχρι τότε έχω μείνει με ένα ψεύτικο μπιχλιμπίδι στη θέση του ρολογιού του παππού μου.

Δένω το λουράκι, σηκώνω τα μάτια και βλέπω κάτι στον δρόμο μπροστά μου. Καθώς πλησιάζω, διακρίνω μια φιγούρα να κινείται στην άκρη του δρόμου, η ξανθιά αλογοουρά, το μαύρο μπουφάν και τα φωσφοριζέ μπλε αθλητικά παπούτσια είναι χαρακτηριστικά.

Πλάκα μου κάνεις. Η άτιμη.

Οι προβολείς μου πέφτουν στην πλάτη της αδερφής μου, φωτίζοντας τη σιλουέτα της στη σκοτεινή νύχτα. Χαμηλώνω τη μουσική μου καθώς εκείνη γυρίζει απότομα το κεφάλι της, έχοντας επιτέλους καταλάβει ότι κάποιος την ακολουθεί.

Το πρόσωπό της χαλαρώνει όταν βλέπει ότι είμαι εγώ και χαμογελάει, συνεχίζοντας το τζόκινγκ της.

Και φοράει και τα καταραμένα ακουστικά της. *Ωραία μέτρα ασφαλείας, Άννι.*

Κόβω ταχύτητα, κατεβάζω το παράθυρο του συνοδηγού και πηγαίνω δίπλα της. «Ξέρεις με τι μοιάζεις;» φωνάζω, σφίγγοντας θυμωμένος το τιμόνι. «Με ιδανικό θύμα ενός κατά συρροή δολοφόνου!»

Κουνάει το κεφάλι της γελώντας σιωπηλά και επιταχύνει, αναγκάζοντας κι εμένα να κάνω το ίδιο. «Κι εσύ ξέρεις που είμαστε;» λέει. «Στον δρόμο ανάμεσα στο Θάντερ Μπέι και το Φάλκονς Γουέλ. Κανείς δεν περνάει ποτέ από εδώ. Μια χαρά είμαι». Σηκώνει το ένα της φρύδι. «Και κάνεις σαν τον μπαμπά».

Σμίγω τα φρύδια με απέχθεια. «Πρώτον», λέω, «περνάω εγώ από αυτό τον δρόμο, οπότε όχι, δεν είναι άδειος. Και δεύτερον. Μη μου κουνάς το κεφάλι μόνο και μόνο επειδή είσαι η μόνη αρκετά ηλίθια που κάνει τζόκινγκ βραδιάτικα στη μέση του πουθενά κι εγώ δεν θέλω να σε βιάσουν και να σε δολοφονήσουν. Και τρίτον.

Αυτό δεν έπρεπε να το πεις. Δεν κάνω σαν τον μπαμπά, γι' αυτό μη μου τη σπας έτσι. Δεν είναι ωραίο». Και μετά φωνάζω: «Τώρα μπες στο καταραμένο αμάξι».

Κουνάει πάλι το κεφάλι της. Ακριβώς σαν τη Ράιεν, θέλει διαρκώς να με πειράζει.

Η Άννι είναι η μοναδική αδερφή μου και, παρά τη μέτρια σχέση που έχω με τον μπαμπά μας, μεταξύ μας τα πηγαίνουμε πολύ καλά.

Συνεχίζει το τζόκινγκ αναπνέοντας βαριά και παρατηρώ τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια της και τα βαθουλωμένα της μάγουλα. Θέλω να την κατσαδιάσω, αλλά κρατιέμαι. Δουλεύει σκληρά και δεν κοιμάται σχεδόν καθόλου.

«Έλα», της λέω, αρχίζοντας να χάνω την υπομονή μου. «Σοβαρά τώρα, δεν έχω χρόνο γι' αυτό».

«Τότε τι κάνεις εδώ έξω;»

Κοιτάζω τον άδειο δρόμο για να σιγουρευτώ ότι δεν έχω ξεφύγει από τη λωρίδα μου. «Έχουμε εκείνο το κυνήγι θησαυρού απόψε. Λέω να περάσω μια βόλτα. Γιατί δεν είσαι στο φωτισμένο μονοπάτι του πάρκου, που είναι πιο ασφαλές με τόσους άλλους που κάνουν τζόκινγκ; Ε;»

«Σταμάτα να μου φέρεις σαν να 'μαι μωρό».

«Σταμάτα να κάνεις χαζομάρες», της πετάω.

Δηλαδή, τι διάολο σκέφτεται; Ακόμα και μέρα είναι επικίνδυνο να είσαι μόνος σου εδώ, αλλά νύχτα;

Είμαι έναν χρόνο μεγαλύτερος, τελειώνω το λύκειο τον Μάιο, αλλά συνήθως αυτή είναι η υπεύθυνη.

Κι αυτό μου θυμίζει... «Να σου πω», λέω. «Μήπως πήρες εξήντα δολάρια από το πορτοφόλι μου το πρωί;»

Τα είδα που έλειπαν και τα είχα βγάλει μόλις χθες. Δεν τα ξόδεψα και αυτή είναι η τρίτη φορά που εξαφανίζονται χρήματα.

Παίρνει εκείνη τη λυπημένη φατσούλα δεκάχρονου που ξέρει

ότι πιάνει σ' εμένα. «Ήθελα να αγοράσω κάτι υλικά για την εργασία της φυσικής κι εσύ ποτέ δεν ξοδεύεις τα λεφτά σου. Είπα να μην πάνε χαμένα».

Δυσανασχετώ.

Ξέρει ότι μπορεί απλώς να ζητήσει από τον μπαμπά μας όσα χρήματα θέλει. Η Άννι είναι η αδυναμία του, της δίνει ό,τι ζητήσει.

Πώς μπορώ όμως να της θυμώσω; Τριγυρίζει παντού και είναι χαρούμενο παιδί. Μάλλον κάνω οτιδήποτε μπορώ για να είναι πιο χαρούμενη.

Χαμογελάει, μάλλον επειδή βλέπει ότι υποχωρώ και πηδάει στο σκαλί της πόρτας, γραπώνοντας το παράθυρο. «Μπορείς να μου φέρεις μια τζιτζιμπίρα; Μια παγωμένη τζιτζιμπίρα, όταν θα γυρνάς από την αποθήκη; Γιατί και οι δύο ξέρουμε ότι θα μείνεις το πολύ πέντε λεπτά. Εκτός κι αν βρεις καμιά ομορφούλα που σε πείσει να γίνεις κοινωνικός, σωστά;»

Γελάω από μέσα μου. Σαχλαμάρα.

«Καλά». Γνέφω. «Μπες στο αμάξι και μπορείς να έρθεις στο βενζινάδικο μαζί μου. Τι λες;»

«Και μερικές καραμέλες» προσθέτει, αγνοώντας με τελείως. «Ή οτιδήποτε σκληρό». Και τότε κατεβαίνει από το σκαλί και απομακρύνεται τρέχοντας πιο γρήγορα.

«Άννι!» Πατάω γκάζι και τη φτάνω. «Τώρα».

Με κοιτάζει και χαμογελάει ειρωνικά. «Μίσα, το αμάξι μου είναι ακριβώς εκεί!» Δείχνει μπροστά. «Κοίτα».

Γυρίζω το βλέμμα μου λίγο παρακάτω στον δρόμο και βλέπω ότι λέει αλήθεια. Το μπλε MINI Cooper της είναι σταματημένο στη δεξιά λωρίδα και την περιμένει.

«Τα λέμε σπίτι», μου λέει.

«Άρα τέρμα το τρέξιμο;»

«Ναιιι». Σκύβει το κεφάλι γνέφοντας θεατρικά. «Θα τα

πούμε σπίτι, εντάξει; Μην ξεχάσεις την τζιτζιμπίρα και τις καραμέλες μου».

Της χαμογελάω κοροϊδευτικά. «Ευχαρίστως, αλλά δεν έχω λεφτά».

«Έχεις λεφτά στο ντουλαπάκι σου», μου πετάει. «Μην κάνεις πως δεν χώνεις ψιλά παντού και οπουδήποτε, αντί να βάζεις τα πράγματα στη θέση τους. Πάω στοίχημα ότι έχεις εκατό δολάρια σκορπισμένα εκεί μέσα».

Ρουθουνίζω. Ναι, αυτός είμαι. Ο κακός μεγάλος αδερφός που δεν συμμαζεύει τίποτα και τρώει στικ μοτσαρέλας για πρωινό.

Την ώρα που πατάω γκάζι και προχωράω στον δρόμο, ακούω μια φωνή πίσω μου.

«Και πατατάκια με άνηθο!»

Τη βλέπω από το καθρεφτάκι να φωνάζει με τα χέρια γύρω από το στόμα της. Κορνάρω δύο φορές για να της δείξω ότι την άκουσα και πάω και σταματάω μπροστά από το αμάξι της.

Τη βλέπω από το καθρεφτάκι να κουνάει το κεφάλι της σαν να με θεωρεί κανέναν σπαστικό που δεν φεύγει μέχρι να μπει στο αυτοκίνητο.

Συγγνώμη, αλλά ναι. Δεν αφήνω την όμορφη, δεκαεπτάχρονη αδερφή μου σε έναν σκοτεινό δρόμο στις δέκα το βράδυ.

Βγάζει τα κλειδιά της από την τσέπη του μπουφάν της, ξεκλειδώνει την πόρτα και μου κουνάει το χέρι πριν μπει. Όταν βλέπω τα φώτα να ανάβουν, βάζω ξανά ταχύτητα και φεύγω.

Πατάω γκάζι, βολεύομαι στο κάθισμα και συνεχίζω τον δρόμο προς την εγκαταλελειμμένη αποθήκη. Τα φώτα της Άννι χάνονται από το καθρεφτάκι μου καθώς περνάω ένα λοφάκι και αρχίζει να με τρώει ανησυχία. Δεν δείχνει καλά. Δεν νομίζω πως είναι άρρωστη, αλλά φαίνεται χλωμή και κουρασμένη.

Γύρνα σπίτι και πέσε στο κρεβάτι, Άννι. Σταμάτα να σηκώνεσαι στις 4:30 το πρωί και χόρτασε λίγο ύπνο.

Από τους δυο μας εκείνη είναι η τέλεια. Άριστη μαθήτρια, το αστέρι της ομάδας βόλεϊ του σχολείου, προπονήτρια της ομάδας σόφτμπολ των κοριτσιών – για να μην αναφέρω τις λέσχες και τις επιπλέον εργασίες που αναλαμβάνει...

Οι τοίχοι του δωματίου μου είναι γεμάτοι αφίσες και στίχους που γράφω με έναν μαύρο μαρκαδόρο. Οι δικοί της είναι γεμάτοι ράφια με κύπελλα, μετάλλια και βραβεία.

Μακάρι όλοι να είχαν την ενέργεια που φαίνεται να έχει εκείνη.

Βγαίνω στον χωματόδρομο και μετά από μερικές στροφές βλέπω ένα ξέφωτο ανάμεσα σε σκοτεινά δέντρα. Το πελώριο κτίριο δεσπόζει ψηλό και επιβλητικό μπροστά μου. Τα περισσότερα παράθυρα είναι σπασμένα και ήδη διακρίνω τα φώτα μέσα και τις σκιές των ανθρώπων που πηγαиноέρχονται.

Νομίζω πως εδώ κάποτε έφτιαχναν παπούτσια ή κάτι τέτοιο, αλλά όταν το Θάντερ Μπέι έγινε εύπορη, πλούσια κοινότητα, η παραγωγή μεταφέρθηκε στην πόλη, κρατώντας τον θόρυβο και τη μόλυνση μακριά από τα ευαίσθητα αφτιά και μύτες των κατοίκων του.

Η αποθήκη όμως, παρόλο που είναι σχεδόν ερείπιο, έχει ακόμα τις χρήσεις της. Φωτιές, πάρτι, Νύχτα του Διαβόλου... Είναι ένας χώρος για χαμό τώρα, και απόψε είναι δικός μας.

Παρκάρω, κατεβαίνω και κλειδώνω το φορτηγάκι, περισσότερο για να προστατέψω τα γράμματα της Ράιεν και το σημειωματάριο με τους στίχους μου παρά το πορτοφόλι στο ντουλαπάκι.

Πηγαίνω προς την είσοδο, αλλά όταν μπαίνω μέσα, δεν σταματάω για να κοιτάξω γύρω μου. Παίζει το «Square Hammer» των Ghost καθώς περνάω μέσα από το πλήθος και πηγαίνω προς τη γωνία που ξέρω ότι θα βρω τα παιδιά. Πάντα εκεί κάθονται όταν κάνουμε πάρτι εδώ.

«Μίσα!» φωνάζει κάποιος.

Σηκώνω τα μάτια και γνώφω σε έναν τύπο που στέκεται με τα φιλαράκια του δίπλα σε μια κολόνα. Συνεχίζω όμως. Χέρια χτυπάνε την πλάτη μου και μερικοί με χαιρετάνε, αλλά περισσότερο βλέπω όλους να τριγυρίζουν, με τα γέλια τους να ανταγωνίζονται την ένταση της μουσικής, καθώς οθόνες κινητών φωτίζουν τον χώρο και φλας αστράφτουν γύρω μου.

Μάλλον είχε δίκιο ο Ντέιν. Όλοι δείχνουν να λατρεύουν την εκδήλωση.

Τα παιδιά είναι ακριβώς εκεί που ήξερα ότι θα ήταν, κάθονται σε καναπέδες στη γωνία. Ο Ντέιν κάνει κάτι στο iPad, μάλλον διαχειρίζεται την εκδήλωση στο διαδίκτυο. Φοράει βερμούδα με στρατιωτικές τσέπες και μακό μπλουζάκι, δηλαδή ό,τι φοράει συνήθως, ανεξάρτητα από τη θερμοκρασία έξω. Ο Λότους πιάνει τα μαλλιά του αλογοουρά καθώς μιλάει με δυο γκόμενες, ενώ ο Μάλκολμ παίρνει το μπονγκ στο στόμα του και το ανάβει, με τα σγουρά καστανά μαλλιά του να πέφτουν στα μάτια του που σίγουρα είναι κατακόκκινα.

Καταπληκτικά.

«Ορίστε, ήρθα». Σκύβω στο τραπέζι, μαζεύω τα καλώδια της κιθάρας που ένας τους άφησε πάνω σε χυμένα ποτά και τα πετάω στον καναπέ. «Πού με θέλετε;»

«Εσύ πού λες;» λέει απότομα ο Μάλκολμ, ο ντράμερ μας. Καπνός βγαίνει από το στόμα του καθώς δείχνει με το κεφάλι του το πλήθος πίσω μου. «Σε θέλουν, όμορφε. Άντε να κάνεις κανέναν γύρο».

Ρίχνω μια ματιά πάνω από τον ώμο μου και στραβομουτσουνιάζω. «Μπα, όχι». Το να σηκώνομαι και να τραγουδάω ή να παίζω κιθάρα είναι άλλο. Τότε έχω μια δουλειά και ξέρω τι να κάνω.

Αυτό όμως; Να γλείφω κόσμο που δεν γνωρίζω για να μαζέψω λεφτά; Χρειαζόμαστε τα χρήματα κι εγώ έχω τα ταλέντα μου, αλλά η συζήτηση δεν είναι ένα από αυτά. Εγώ δεν μιλάω με κόσμο.

«Θα αναλάβω την ασφάλεια», τους λέω.

«Δεν χρειαζόμαστε ασφάλεια». Ο Ντέιν σηκώνεται με εκείνη τη μόνιμη υποψία χαμόγελου στο πρόσωπό του. «Κοίτα αυτό το μέρος. Όλα είναι γαμάτα». Έρχεται σ' εμένα και γυρνάμε και οι δύο προς το πλήθος. «Χαλάρωσε και τράβα να μιλήσεις σε κανέναν. Υπάρχουν ένα σωρό όμορφα κορίτσια εδώ».

Σταυρώνω τα χέρια στο στήθος. *Ισως*. Αλλά δεν θα μείνω πολύ απόψε. Εκείνο το τραγούδι στριφογυρίζει ακόμα στο κεφάλι μου και θέλω να το τελειώσω. Κοιτάμε με τον Ντέιν το πλήθος και βλέπω κόσμο να κρατάει καρτέλες που πήραν από την πόρτα. Κάθε καρτέλα περιέχει διάφορες αποστολές που πρέπει να ολοκληρωθούν για το κυνήγι θησαυρού.

Βγάλε φωτογραφία μιας πυραμίδας έξι ατόμων.

Βγάλε φωτογραφία ενός άντρα με κραγιόν.

Βγάλε φωτογραφία να φιλιέσαι με έναν άγνωστο.

Κάποιες αποστολές βέβαια είναι λίγο πιο πονηρές.

Πρέπει να ανεβάσουν τις φωτογραφίες στο Facebook, να κάνουν ταγκ την ιστοσελίδα του συγκροτήματός μας κι εμείς θα διαλέξουμε έναν τυχαίο νικητή που θα κερδίσει... κάτι. Ξεχνάω τι. Δεν πρόσεχα.

Όλοι πρέπει να αγοράσουν εισιτήριο για να μπουν, αλλά από τη στιγμή που υπάρχει ανοιχτό μπαρ, προφανώς –απ' ό,τι έβλεπε κανείς– δεν ήταν δύσκολο να προσελκύσουμε κόσμο και να τους πείσουμε να πληρώσουν το αντίτιμο. Οι μπάρμαν υποτίθεται πως πρέπει να τους ελέγχουν όλους, αλλά ξέρω ότι αυτό δεν γίνεται. Όλοι πίνουν και τη γλιτώνουν σε αυτή την πόλη.

«Πώς πάει;» ρωτάει ο Ντέιν. «Ακόμα σου τη σπάει ο μπαμπάς σου;»

«Καλά είμαι».

Για λίγο δεν μιλάει και ξέρω ότι θέλει να επιμείνει, αλλά τελικά αλλάζει γνώμη. «Έπρεπε να είχες φέρει την Άννι. Θα της άρεσε».

«Σε καμία περίπτωση». Γελάω, η μυρωδιά του χόρτου εισβάλλει στα ρουθούνια μου. «Μην ανακατεύεις την αδερφή μου. Έγινα κατανοητός;»

«Εντάξει, δεν είπα κάτι». Χαμογελάει υπεροπτικά παριστάνοντας τον αθώο. «Απλώς νομίζω ότι δουλεύει σκληρά και της χρειάζεται λίγη διασκέδαση».

«Διασκέδαση, ναι. Μπλεξίματα, όχι», διορθώνω. «Η Άννι είναι σε πολύ καλό δρόμο και δεν χρειάζεται περισπασμούς. Έχει μέλλον μπροστά της».

«Ενώ εσύ όχι;»

Νιώθω τα μάτια του πάνω μου, την πρόκληση που πλανιέται στον αέρα. «Είπα εγώ κάτι τέτοιο;»

Ο Ντύν μένει σιωπηλός για λίγο, μάλλον αναρωτιέται αν θα απαντήσω, αλλά τελικά αλλάζει θέμα πάλι.

«Εντάξει, έλα να δεις λοιπόν», λέει, πλησιάζοντας και κρατώντας το iPad μπροστά μου καθώς σκρολάρει. «Έχουν έρθει ήδη τετρακόσια πενήντα οκτώ άτομα. Ποστάρουν βίντεο και φωτογραφίες, κάνουν εκατοντάδες ταγκ και πολλοί μεταδίδουν ακόμα και ζωντανά στα προφίλ τους... Πήγε καλύτερα απ' όσο είχα φανταστεί. Η προβολή ήδη αποδίδει. «Τα βιντεάκια μας στο YouTube τα έχουν δει τετραπλάσιοι απόψε».

Κοιτάζω την οθόνη και βλέπω στο feed το όνομα του συγκροτήματός μας με πολλές φωτογραφίες. Κόσμος τσουγκρίζει ποτήρια, κορίτσια χαμογελάνε και μερικά βίντεο παίζουν καθώς σκρολάρει, δείχνοντας την αποθήκη.

«Μπράβο σου». Κοιτάζω την αποθήκη. «Φαίνεται πως μαζέψαμε τα χρήματα για την τουρνέ».

Πρέπει να του το αναγνωρίσω. Όλοι διασκεδάζουν κι εμείς βγάζουμε λεφτά.

«Πέρνα από το σπίτι αύριο», του λέω. «Έχω κάτι στίχους που θέλω να δοκιμάσουμε».

«Εντάξει», απαντάει. «Τώρα κάνε μου τη χάρη και τράβα να χαλαρώσεις, σε παρακαλώ. Κάνεις λες κι έχεις έρθει σε κανένα τουρνουά σκακιού».

Τον αγριοκοιτάζω, του αρπάζω το iPad από τα χέρια και τον αφήνω γελώντας να γυρίσει στα παιδιά.

Τριγυρίζω στο πλήθος, κοιτάζοντας ταυτόχρονα το feed και αναγνωρίζοντας πολλά ονόματα φίλων και συμμαθητών που ήρθαν να μας υποστηρίξουν. Ο καπνός από τις μικρές φωτιές στους λάκκους φτάνει μέχρι τα ρουθούνια μου και βλέπω τη φωτογραφία ενός τύπου με τη λέξη *ΑΛΙΟΓ* γραμμένη με μαρκαδόρο πάνω στον καβάλο του. Ένα κορίτσι το δείχνει, ποζάροντας έκπληκτο στην κάμερα με το χέρι πάνω στο στόμα της. Η λεζάντα γράφει: *Βρήκα ένα άλογο!*

Γελάω. Φυσικά, κάποιες από τις αποστολές, όπως τράβα φωτογραφία τον εαυτό σου με ένα άλογο, είναι ανέφικτες, εκτός κι αν είσαι ιδιαίτερα επινοητικός. Μπράβο της.

Υπάρχουν εκατομμύρια φωτογραφίες και βίντεο και δεν έχω ιδέα πώς θα καταφέρει ο Ντέιν να βγάλει άκρη αύριο. Αν και, επειδή τον ξέρω, δεν θα επιλέξει τον νικητή τυχαία και δίκαια. Απλώς θα διαλέξει το πιο όμορφο κορίτσι.

Σκρολάροντας προς τα κάτω, παρατηρώ ένα βίντεο που αρχίζει να παίζει και βλέπω ένα κορίτσι να παίρνει ένα μεγάλο νεροπίστολο, να το σηκώνει ψηλά και να πετάει νερό. Το νερό τινάζεται και πέφτει σαν σιντριβάνι.

Κάνει έναν μικρό σέξι χορό και γελάει στην κάμερα. «Στέκομαι κάτω από ένα σιντριβάνι!» φωνάζει, με τα στήθη της σχεδόν να ξεχειλίζουν από το τοπάκι της.

Ένα τοπάκι που φοράει στην παγωνιά του Φλεβάρη της Νέας Αγγλίας.

Τότε όμως ένας από τους μπάρμαν αρπάζει το νεροπίστολο από το χέρι του κοριτσιού και το βάζει πίσω στη θέση του στο μπαρ, ρίχνοντάς της ένα βλοσυρό βλέμμα.

Ακούω ένα σιγανό γέλιο από την άλλη πλευρά της κάμερας.

Το κορίτσι με το τοπάκι κάνει να αρπάξει το κινητό. «Εντάξει, αυτό ήταν ντροπιαστικό. Φέρ' το εδώ. Πρέπει να το επεξεργαστώ πριν το ποστάρω».

«Δεν νομίζω», λέει πειραχτικά η γυναικεία φωνή πίσω από την κάμερα, οπισθοχωρώντας.

Όμως το κορίτσι με το τοπάκι τής ορμάει τσιρίζοντας: «Ράιεν!». Και μετά ακούω ένα γέλιο και το βίντεο τελειώνει. Στέκομαι εκεί, κοιτάζοντας το iPad, με την καρδιά μου να αρχίζει αργά να χτυπάει δυνατά στο στήθος μου.

Ράιεν;

Το κορίτσι πίσω από την κάμερα το λένε Ράιεν;

Όχι, δεν είναι αυτή. Δεν μπορεί. Υπάρχουν αμέτρητα κορίτσια που μάλλον έχουν αυτό το όνομα. Αποκλείεται να είναι εδώ.

Όμως κοιτάζω το βίντεο και το βλέμμα μου πέφτει στα ονόματα πάνω από το ποστ. Η κοπέλα έχει κάνει ταγκ το συγκρότημα και μερικά άλλα άτομα, αλλά μετά κοιτάζω το όνομα του ατόμου που το ανέβασε.

Ράιεν Τρεβάρου.

Σφίγγομαι, το στήθος μου φουσκώνει και ξεφουσκώνει με ρηχές ανάσες.

Ω, Θεέ μου.

Γαμώτο! Σηκώνω αμέσως το βλέμμα, μη μπορώντας να αντισταθώ, και ψάχνω στο πλήθος, παρατηρώντας κάθε πρόσωπο μπροστά μου.

Οποιοδήποτε από αυτά τα κορίτσια μπορεί να είναι αυτή. Είναι εδώ; Τι διάολο;

Κοιτάζω πάλι το iPad, με το δάχτυλό μου να αιωρείται διστακτικά πάνω από το όνομά της.

Επτά χρόνια την ξέρω, αλλά δεν έχω δει ποτέ το πρόσωπό της. Αν την ψάξω τώρα, δεν θα υπάρξει επιστροφή.

Όμως είναι εδώ. Δεν μπορώ να μην την ψάξω. Όχι από τη στιγμή που ξέρω ότι μπορεί να είναι δίπλα μου.

Αυτό θα ήταν ακατόρθωτο για τον οποιονδήποτε.

Και ποτέ δεν υποσχεθήκαμε ότι δεν θα ψάχναμε ο ένας τον άλλον στο Facebook. Είπαμε απλώς ότι δεν θα επικοινωνούσαμε στα κοινωνικά μέσα. Απ' όσο ξέρω, εκείνη μπορεί να με έχει ψάξει. Μπορεί να με ψάχνει αυτή τη στιγμή, αν ξέρει σε ποιο συγκρότημα είμαι και ότι αυτή είναι δική μας εκδήλωση. Ίσως γι' αυτό να ήρθε.

Να πάει να γαμηθεί. Γράφω το όνομά της και στέκομαι σαν παράλυτος καθώς εμφανίζεται το προφίλ της.

Και τότε τη βλέπω.

Με το που εμφανίζεται η φωτογραφία της, το στομάχι μου σφίγγεται και μου κόβεται η ανάσα.

Χριστέ μου.

Αδύνατοι ώμοι κάτω από μακριά, ανοιχτά καστανά μαλλιά. Πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, σαρκώδη ροδαλά χείλη και φωτεινά μπλε μάτια με τολμηρό βλέμμα. Λαμπερό δέρμα και πανέμορφο σώμα.

Απ' όσα μπορώ να δω, τουλάχιστον.

Ρίχνω πίσω το κεφάλι και παίρνω μια ανάσα. *Άντε γαμήσου, Ράιεν Τρεβάρου.*

Μου είπε ψέματα.

Βασικά, δεν είπε ακριβώς ψέματα, αλλά σίγουρα τα γράμματα της δεν μου είχαν δώσει την εντύπωση ότι ήταν έτσι.

Φανταζόμουν ένα σπασικλάκι με γυαλιά, μοβ ανταύγειες και μπλουζάκι *Star Wars*.

Κοιτάζω πάλι τη φωτογραφία της, τα μάτια μου κατεβαίνουν στην πλάτη της, όπου μέσα από τη σέξι μπλουζα της φαίνεται δέρμα, καθώς κοιτάζει πάνω από τον ώμο της την κάμερα. Το σώμα μου φλέγεται και διαβάζω στα γρήγορα το προφίλ της, ψάχνοντας κάτι που να δείχνει ότι δεν είναι αυτή.

Σε παρακαλώ, ας μην είσαι εσύ αυτή. Ας είσαι γλυκιά, κοινωνικά απομονωμένη, ντροπαλή και όλα όσα έχω αγαπήσει εδώ και επτά χρόνια. Μην το κάνεις πολύπλοκο όντας όμορφη.

Όμως είναι όλα εκεί. Κάθε στοιχείο που επιβεβαιώνει ότι είναι η Ράιεν. Η δική μου Ράιεν.

Το check-in της στο Γκάλο, την αγαπημένη της πιτσαρία, τα τραγούδια που ακούει, οι ταινίες που βλέπει και όσα έχει ποστάρει από το τελευταίο μοντέλο του iPhone της. Το πιο αγαπημένο της αντικείμενο στον κόσμο.

Γαμώτο.

Κλείνω το iPad του Ντέιν και αρχίζω να τριγυρίζω μέσα στον κόσμο. Οι σόμπες ζεσταίνουν τον παγωμένο αέρα και περνάω από περισσότερες φωτιές, μυρίζοντας τα ψημένα μαρσμέλοου. Η μουσική βαράει από τα ηχεία γύρω μου και σφίγγω το σαγόνι μου, προσπαθώντας να ηρεμήσω την καρδιά μου.

Πηγαίνω στο μπαρ και αφήνω το iPad, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος. Μείνε εδώ. Αν ήρθε για να με δει, θα με βρει. Αν όχι, τότε... Τι; Απλώς θα το ξεχάσω;

«Γεια».

Σηκώνω απότομα τα μάτια με την καρδιά μου να βουλιάζει στο στομάχι μου. Μπροστά μου, λίγα μέτρα μακριά μου, στέκεται το κορίτσι από το βίντεο με το σιντριβάνι.

Και δίπλα της...

Τα μάτια μου κλειδώνουν στη Ράιεν και ξέρω ότι μόλις μου μίλησε η φίλη της, αλλά δεν με νοιάζει. Η Ράιεν στέκεται σιωπηλή δίπλα της και με κοιτάζει διστακτικά με τα μάτια της μισόκλειστα.

Τα μαλλιά της είναι μακριά και ίσια –όχι σγουρά, όπως στη φωτογραφία στο Facebook– και φοράει ένα μαύρο έξωμο πουλόβερ και στενό τζιν με πολλά σκισίματα. Βλέπω σημεία των μηρών της.

Η Ράιεν. Η δική μου Ράιεν. Σφίγγω τις γροθιές μου κάτω από τα μπράτσα μου, οι μύες μου τεντώνονται.

Δεν μιλάει. Ξέρει ποιος είμαι;

Ακούω τη φίλη της να ξεροβήχει, ανοιγοκλείνω τα μάτια και γυρίζω επιτέλους να της απαντήσω. «Γεια».

Η κοπέλα του σιντριβανιού με κοιτάζει γέρνοντας λοξά το κεφάλι της. «Λοιπόν, θέλω ένα φιλή», λέει απλά.

Αναπνέω κοφτά, η παρουσία της Ράιεν είναι τόσο βαριά γύρω μου που πονάω.

«Αλήθεια;» λέω, παρατηρώντας τα μακριά σκούρα μαλλιά της που χύνονται γύρω από ένα κασκόλ πάνω από ένα γκρι τοπάκι. Κάνει ψοφόκρυο εδώ μέσα.

Δείχνει την καρτέλα της. «Ναι, είναι στην αποστολή μου».

Και τότε τα μάτια της χαμηλώνουν στο σώμα μου κι ένα χαμόγελο τρεμοπαίζει στα χείλη της. Δηλαδή θέλει ένα φιλή από μένα;

Κάνει ένα βήμα μπροστά, αλλά πριν πλησιάσει πολύ παίρνω την καρτέλα από το χέρι της και την κοιτάζω.

«Παράξενο. Δεν το βλέπω εδώ», λέω και της τη δίνω πίσω.

«Γι' αυτή το κάνω», εξηγεί, ρίχνοντας ένα βλέμμα στη φίλη της. «Είναι ντροπαλή».

«Είμαι επιλεκτική», διορθώνει η Ράιεν κι εγώ γυρίζω γρήγορα ξανά τα μάτια μου σ' εκείνη, παρακινούμενος από την προσβλητική απάντησή της.

Σηκώνει περιφρονητικά το κεφάλι της και με κοιτάζει μέσα στα μάτια.

Δηλαδή αυτό σημαίνει ότι δεν της κάνω; Μάλιστα... κρύβω το χαμόγελό μου.

«Λάιλα!» φωνάζει κάποιος από κάπου κοντά. «Ω, Θεέ μου, έλα δω!»

Η φίλη της Ράιεν γυρίζει το κεφάλι της σε μια παρέα αριστερά της και γελάει με αυτό που βλέπει να κάνουν. Άρα αυτή είναι η Λάιλα.

Γυρίζει πάλι σ' εμένα. «Επιστρέφω αμέσως». *Σκασίλα μου.* «Απλώς φίλα τη, σε παρακαλώ. Το χρειάζεται». Και τότε βλέπει τη Ράιεν που την αγριοκοιτάζει και γυρνάει πάλι σ' εμένα, ξεκαθαρίζοντας: «Για το κυνήγι θησαυρού, εννοώ».

Φεύγει γελώντας. Σχεδόν περιμένω τη Ράιεν να την ακολουθήσει, όμως δεν το κάνει.

Είμαστε οι δυο μας τώρα.

Κρύος ιδρώτας κυλάει στον σβέρκο μου και κοιτάζω τη Ράιεν. Έχουμε βυθιστεί και οι δύο σε μια αμήχανη σιωπή.

Γιατί δεν μιλάει; Σίγουρα ξέρει ποιος είμαι. Βέβαια, δεν ξέρει ότι έφτιαξα συγκρότημα πρόσφατα γιατί ήθελα να της κάνω έκπληξη με μια παλιά σχολική κασέτα για την αποφοίτησή μας σε μερικούς μήνες, αλλά τώρα τελευταία είναι σχεδόν αδύνατο να περάσω απαρατήρητος. Τα ονόματα και οι φωτογραφίες μας είναι στη σελίδα μας στο Facebook και στις καρτέλες στην είσοδο. Μήπως με δουλεύει;

Αλλάζει τη στάση της και βλέπω το στήθος της να φουσκώνει από μια βαθιά ανάσα, σαν να περιμένει από μένα να πω κάτι. Όταν δεν μιλάω, αναστενάζει και κοιτάζει την καρτέλα της. «Χρειάζομαι επίσης και μια φωτογραφία να τρώω κάτι με κάποιον σε στιλ *Η λαίδη και ο αλήτης*».

Κρατάω τα χέρια μου σταυρωμένα και την κοιτάζω στενεύοντας τα μάτια. Θα συνεχίσει το θέατρο;

«Ή...» συνεχίζει, δείχνοντας ενοχλημένη, μάλλον επειδή δεν μιλάω. «Χρειάζομαι μια φωτογραφία μιας φωτογραφίας μιας φωτογραφίας. Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό».

Συνεχίζω να μη μιλάω και αρχίζω να τσαντίζομαι λίγο που το παίζει κινέζος. *Επτά χρόνια κι έτσι θες να γνωριστούμε, άγγελέ μου;*

Κουνάει το κεφάλι της σαν να είμαι εγώ ο αγενής. «Άσ' το, δεν πειράζει». Και γυρίζει να φύγει.

«Περίμενε!» φωνάζει κάποιος.

Ο Ντέιν τρέχει πίσω από τη Ράιεν, τη σταματάει και μετά έρχεται σ' εμένα, λέγοντας λαχανιασμένος: «Φίλε, γιατί την κοιτάζεις σαν να σου σκότωσε τη μάνα; Έλεος πια».

Γυρίζει στη Ράιεν και χαμογελάει. «Γεια. Τι κάνεις;»

Κατεβάζω τα μάτια αλλά μόνο για μια στιγμή. Αλήθεια δεν ξέρει ποιος είμαι;

Φαντάζομαι ότι υπάρχουν πολλοί εδώ μέσα που δεν μας έχουν ακουστά. Δεν είμαστε και τίποτα σπουδαίοι και αυτό είναι πιθανόν το μόνο ενδιαφέρον που γίνεται σε ακτίνα εκατό χιλιομέτρων, οπότε γιατί να μην είναι εδώ, εφόσον μάλλον δεν υπάρχει τίποτα άλλο να κάνει;

Μπορεί να μην έχει ιδέα ότι στέκεται μπροστά στον Μίσα Λερ αυτή τη στιγμή. Το αγόρι με το οποίο αλληλογραφεί από τότε που ήταν έντεκα ετών.

«Πώς σε λένε;» τη ρωτάει ο Ντέιν.

Γυρίζει πίσω, με τα μάτια της να πέφτουν πάνω μου, δείχνοντας ξεκάθαρα ότι τώρα είναι επιφυλακτική. Εξαιτίας μου.

«Ράιεν», απαντάει. «Εσένα;»

«Ντέιν». Και μετά γυρνάει σ' εμένα. «Και αυτός είναι ο...» Όμως πινάζω το χέρι μου και τον χτυπάω ελαφρά στην κοιλιά.

Όχι. Όχι έτσι.

Η Ράιεν βλέπει την κίνηση και σμίγει τα φρύδια, μάλλον αναρωτιέται τι πρόβλημα έχω.

«Μένεις στο Φάλκονς Γουέλ;» συνεχίζει ο Ντέιν, που πίνει το υπονοούμενο και αλλάζει θέμα.

«Ναι».

Της γνέφει και μετά μένουν και οι δύο σιωπηλοί.

«Ωραία, λοιπόν...» Ο Ντέιν χτυπάει παλαμάκια. «Άκουσα να λες ότι πρέπει να φας κάτι σε στιλ *Η λαιίδη και ο αλήτης*;»

Δίχως να περιμένει απάντηση, πηγαίνει πίσω από το μπαρ και αρχίζει να ψαχουλεύει στα δοχεία με τις γαρνιτούρες.

Σηκώνει ψηλά μια φέτα λεμονιού και η Ράιεν μορφάζει. «Ένα λεμόνι;»

«Σε προκαλώ», της λέει.

Όμως εκείνη κουνάει το κεφάλι.

«Εντάξει, περίμενε», της λέει κι εγώ συνεχίζω να την κοιτάζω, ανίκανος να ξεκολλήσω τα μάτια μου όσο προσπαθώ να χωνέψω ότι αυτή είναι η Ράιεν.

Κοιτάζω τα λεπτά της δάχτυλα που μου έχουν γράψει πεντακόσια ογδόντα δύο γράμματα. Το πιγούνι στο οποίο ξέρω ότι βάζει μείκ απ για να καλύπτει ένα σημαδάκι που απέκτησε από μια τούμπα στο πατινάζ όταν ήταν οκτώ ετών. Τα μαλλιά που μου έχει πει ότι πίνει ψηλά κάθε βράδυ, επειδή λέει ότι δεν υπάρχει χειρότερο από το να ξυπνάς με τρίχες μέσα στο στόμα σου.

Είχα μισή ντουζίνα φιλενάδες και όλες τους τις ξέρω δέκα φορές λιγότερο απ' όσο ξέρω αυτό το κορίτσι.

Και στ' αλήθεια δεν έχει ιδέα...

Ο Ντέιν επιστρέφει με ένα καλαμάκι με ένα μαρσμέλοου ψημένο σε μια από τις φωτιές.

Έρχεται και μου το χώνει στα μούτρα. «Συνεργάσου, σε παρακαλώ».

Και μετά γυρίζει σ' εκείνη και της παίρνει το κινητό. «Εμπρός. Θα βγάλω εγώ τη φωτογραφία».

Τα γελαστά μάτια της Ράιεν γυρίζουν απότομα σ' εμένα και αμέσως σκοτεινιάζουν, γιατί προφανώς δεν θέλει να φάει τίποτα σε στιλ *Η λαιίδη και ο αλήτης* μαζί μου.

Όμως ούτε υποχωρεί ούτε το παίζει ντροπαλή. Έρχεται, παίρνει ένα σκαμπό και πατάει στο σκαλοπάτι του για να ανέβει πιο ψηλά. Δεν είναι κοντή, αλλά σίγουρα πιο κοντή από μένα που είμαι δυο μέτρα. Σκύβει με τα χείλη της μισάνοιχτα, με κοιτάζει στα μάτια και η καρδιά μου πάει να σπάσει. Βάζω τα δυνατά μου να μην ανοίξω τα χέρια μου και την αγγίξω.

Όμως σταματάει. «Έρχομαι σ' εσένα με το στόμα μου ανοιχτό», λέει. «Πρέπει να μου δείξεις ότι το θες».

Και τότε δεν μπορώ να κρατηθώ άλλο. Τα χείλη μου σχηματίζουν ένα μικρό χαμόγελο.

Γαμώτο, είναι πολύ σέξι.

Δεν το περίμενα αυτό.

Και σκύβω. Σηκώνω ψηλά το μαρσμέλοου και ανοίγω το στόμα μου, κοιτώντας τη στα μάτια καθώς πλησιάζουμε και δαγκώνουμε μια μπουκιά, σταματώντας μια στιγμή ώστε ο Ντέιν να βγάλει τη φωτογραφία. Τα μάτια της κλειδώνουν στα δικά μου και νιώθω την ανάσα της στα χείλη μου, καθώς το στήθος της φουσκώνει και ξεφουσκώνει.

Το σώμα μου έχει πάρει φωτιά και, όταν σκύβει περισσότερο για να δαγκώσει λίγο ακόμα, τα χείλη της αγγίζουν τα δικά μου και βογκάω.

Τραβιέμαι, καταπίνοντας το καταραμένο κομμάτι ολόκληρο. *Γαμώτο.*

Μασάει το κομματάκι που δάγκωσε, γλείφει τα χείλη της και κατεβαίνει από το σκαμπό. «Σ' ευχαριστώ».

Γνέφω. Νιώθω τα μάτια του Ντέιν πάνω μου και είμαι σίγουρος πως ξέρει ότι κάτι τρέχει. Πετάω το καλαμάκι πάνω στο μπαρ και τον κοιτάζω. Χαμογελάει πονηρά.

Ο κόπανος.

Ναι, εντάξει. Μου άρεσε το μαρσμέλοου, Ντέιν. Θα ήθελα να φάω καμιά δεκαριά μαζι της. Μπορεί να μη γυρίσω ακόμα σπίτι, εντάξει;

Το κινητό μου δονείται στην τσέπη μου και, όταν το βγάζω, βλέπω ότι είναι η Άννι. Πατάω την Απόρριψη. Θα αναρωτιέται πού είμαι με τα σνακ της. Θα την πάρω σε ένα λεπτό.

«Λοιπόν...» λέει ο Ντέιν. «Όλες αυτές οι φωτογραφίες που ποστάρεις στη σελίδα... δεν πιστεύω να έχεις κανέναν φίλο και να έρθει να μας δείρει;»

Σφίγγομαι. Η Ράιεν δεν έχει φίλο. Θα μου το είχε πει.

«Μπα», απαντάει. «Ξέρει ότι δεν δένομαι».

Ο Ντέιν γελάει κι εγώ στέκομαι εκεί και ακούω.

«Όχι, δεν έχω φίλο», απαντάει τελικά σοβαρά.

«Δυσκολεύομαι να το πιστέψω...»

«Ούτε και ψάχνω», τον κόβει. «Είχα κάποτε έναν κι έπρεπε να τον κάνω μπάνιο και να τον ταΐζω και να τον βγάζω βόλτα...»

«Και τι έγινε;» ρωτάει ο Ντέιν.

Σηκώνει τους ώμους. «Είχα χαμηλώσει τα στάνταρντ μου. Προφανώς πολύ. Μετά από αυτό, έγινα επιλεκτική».

«Είναι κανείς αντάξιος;»

«Ένας». Γυρίζει απότομα τα μάτια της σ' εμένα και μετά πίσω στον Ντέιν. «Αλλά δεν τον έχω συναντήσει ποτέ».

Ένας. Μόνο ένας είναι αντάξιος. Εμένα εννοεί;

Το κινητό μου δονείται ξανά και βάζω το χέρι στην τσέπη μου για να το κλείσω.

Σηκώνω τα μάτια και βλέπω κάμερες να αστράφτουν παντού και πολλούς να βγάζουν φωτογραφία μπροστά στον τοίχο με το γκράφιτι δεξιά.

Πάω και της αρπάζω το κινητό απ' τα χέρια. Ξαφνιάζεται. Πηγαίνω πίσω της, ανοίγω την κάμερα, τη γυρίζω σε σέλφι και χαμηλώνω αιχμαλωτίζοντας τα πρόσωπά μας στην οθόνη. Όμως γυρίζω το κινητό για να πιάσω και τον τύπο πίσω μας που βγάζει φωτογραφία δύο κορίτσια μπροστά στις φωτογραφίες με τα γκράφιτι. «Μια φωτογραφία...» –μιλάω χαμηλόφωνα στο αφτί της, δείχνοντας τη σέλφι μας– «μιας φωτογραφίας» –δείχνω τον τύπο πίσω μας στην οθόνη που βγάζει φωτογραφία– «μιας φωτογραφίας». Και δείχνω τον τοίχο με το γκράφιτι πίσω από τα κορίτσια.

Επιτέλους σκάει ένα χαμόγελο. «Πολύ έξυπνο. Ευχαριστώ».

Και τραβάω τη φωτογραφία, αιχμαλωτίζοντας για πάντα τη στιγμή.

Πριν τραβηχτώ και της πω αντίο, εισπνέω τη μυρωδιά της, παγωμένος για μια στιγμή καθώς χαμογελάω μέσα μου.

Θα με μισήσεις πολύ, άγγελέ μου, όταν κάποια μέρα συναντηθούμε και τα θυμηθείς αυτά.

Η Ράιεν παίρνει το κινητό και απομακρύνεται αργά, κοιτώντας με πάνω από τον ώμο της πριν εξαφανιστεί μέσα στο πλήθος.

Και ήδη τη θέλω πίσω.

Βγάζω το κινητό από την τσέπη μου και πληκτρολογώ τον αριθμό της αδερφής μου. Πόσο πολύ θα με μισήσει αν της πω να πάει να πάρει μόνη της τα σνακ; Δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι θέλω να φύγω ακόμα.

Όταν όμως το κινητό καλεί, εκείνη δεν απαντάει.